

LBRIS

We know
books

**HOLLY
JACKSON**

**ÎNAINTE
DE A MURI**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

LBRIS

We know
books

VINERI
31 OTTOBRE

1

Piele cenușie moartă, putrezită, lăsând la vedere fâșiile ațoase ale mușchilor de dedesubt. Orbite înfundate, ca de cauciuc, în jurul ochilor căprui scânteietori. Însă ăștia chiar erau ai săi; se mișcau pe când se examina. Dinți stricați, ca boabele de porumb pe știulete, cu sânge printre ei. Chiar, ce mâncau zombii? Doar creieri, sau nu strâmbau din nas nici la măruntaie? Probabil că nu se dădeau în vânt după măruntaie caramelizat pe care îl mâncase ea mai devreme.

Jet și-a privit chipul în oglinda din Casa Oglinzilor Strâmbe, fața sa moartă, scuze, fața sa zombi. În regulă, ținuse masca pe față trei minute încheiate, așa încât mama să nu se poată plânge, iar acum Jet nu putea să respire; aerul fierbinte cu miros de acadele i-o lipea de piele. Și-a scos masca. Era tot palidă, ceva mai puțin cenușie totuși, însă oglinda îi lungea fața rotundă, strâmbându-i sprâncenele groase și nasul cârn. Părul blond, scurt era acum vâlvoi; electricitatea statică i-a bâzâit în palmă pe când îl netezea.

-Jet?

-La naiba!

A tresărit. Oglinda schimonosea chipul aflat în spațele ei, îi turtea trupul musculos în pliuri de acordeon,

Însă Jet cunoștea vocea. Desigur, fir-ar să fie! JJ Lim. Însă nu cu părul negru pieptănat peste cap ca de obicei și pielea într-o nuanță deschisă de maro-roșiatic. Avea o perucă roșie țipătoare și salopetă de blugi peste cămașa în dungi, cu obrazul brăzdat de tăieturi ca șinele de cale ferată. Chucky. Văzuseră împreună filmul la a treia lor întâlnire.

- N-am vrut să te sperii, a pufnit el pe nas, stingherit.
- E Halloweenul, asta-i ideea.

Și mai multă stinghereală. Jet s-a îndepărtat fără să se uite la fața lui nemascată, a trecut pe lângă o tarabă cu plăcinte cu dovleac și chec cu mere. *Numai 5\$!!!* zbiera anunțul scris cu creta pe tăbliță.

- Este...

JJ și-a scos peruca și s-a împleticit pe urmele ei, printr-un grup de țânci cu fețele proaspăt pictate. De ce se ținea de coada ei? Ea făcuse astfel încât despărțirea să fie ușoară. *Iarăși.*

- Scuze, a continuat el, mă întrebam. Eu doar...

Ei bine, asta era distractiv. Acum Jet era cum nu se poate mai încântată că venise la bălciul de Halloween. Toată lumea din Woodstock, Vermont, roind în piața centrală, The Green, și ea izbutise să dea nas în nas cu singura persoană pe care nu voia s-o vadă.

- Ne dați ori nu ne dați! a strigat la ea un vampir mărunțel.

Jet spera că o să se înece cu colții lui îmbăloșați. Copiii erau întotdeauna atât de enervanți, sau era de la prea mult zahăr? Acum era 22.30; când își trimit părinții copiii la culcare în ziua de azi? Nu destul de devreme, la dracu'!

A iuțit pasul, dar JJ nu s-a dat bătut.

- Jet, te rog. S-a întins și a prins-o de braț. Trebuie să vorbim ceva.

Jet s-a oprit, a oftat. *Să vorbim însemna noi, nu? Și ei nu mai erau noi de câteva luni deja.*

- Nu pot acum. (Minciună.) Îmi ajut părinții la standul pentru strângerea de fonduri. (Minciună mai mare.) Henry ți-a desenat cicatricile alea?

Schimbare de subiect.

JJ și-a mijit ochii iscoditori.

- Te rog, Jet, e important.

- O, *important*, a furnăit Jet, ca atunci când ai zis că eu sunt cel mai bun lucru la care ai putea spera... în Woodstock. Halal poet, J.

- Știi că nu asta am vrut să zic. Și nu-i vorba despre noi, este...

- ... Hei, amice, cred că ai scăpat pe jos asta, a zis o voce peste umărul lui JJ, salvând-o.

Era fratele ei, Luke, care se apleca să ia din iarbă peruca roșie mototolită. Punctișoare de la ghirlandele de lumini se reflectau în ochii lui căprui pe când se ridica și își îndrepta spatele, dându-i lui JJ peruca.

JJ a luat-o și, în sfârșit, a priceput și aluzia, topindu-se în mulțime.

- Te-am salvat, a zis Luke.

Jet n-avea să recunoască niciodată asta. Era pe cale să i-o spună lui Luke, când el i-a tras un pumn în umăr, țintind punctul care amorțea brațul. Nu l-a nimerit. Totuși, acum avea treizeci de ani, la naiba, și era tată. Când avea să înceteze chestia cu pumnii?

Jet n-a reacționat, o lecție pe care toate surorile o învățau într-un fel sau altul. Asta îi enerva și mai tare.

Luke a rânjit, ceea ce i-a ascuțit maxilarul. De fapt, tot capul, cumva - iar își tunsese prea scurt părul

castaniu cu nuanțe de miere; nu mai era miere, doar un puf. Însă Sophiei îi plăcea așa, se pare. Și – grozav! – uite-o acum, ținându-l în brațe pe bebelușul Cameron îmbrăcat ca un dovleac nefericit.

– Ala era JJ? a întrebat Sophia, făcându-și loc lângă Luke, șold lângă șold, revendicându-și soțul.

Era costumată în Femeia-Pisică, înaltă și suplă, într-un costum de piele strâmt care ar fi fost necruțător cu silueta mai scundă, mai voluptuoasă, a lui Jet. Mai știi când obișnuiau să-și împrumute una alteia hainele, în adolescență? Pe atunci ele două erau siameze unite la șold. Până când Sophia s-a înălțat și Jet s-a pomenit cu sâni.

– JJ n-a priceput mesajul?

Luke privea forfota din bălci care începea să se domolească, slavă Domnului.

– Cât de limpede poate să fie când un tip pune un genunchi pe pământ și tu spui „nu“?

– Literalmente, a adăugat Sophia inutil.

– Nu așa s-a întâmplat, a zis Jet.

– Așadar, Marge, a zis Luke, căutând altă reacție. În ce ai venit costumată anul ăsta?

Jet a arătat spre puloverul negru cu guler rulat, vesta de blugi, pantalonii negri și ghetete. Da, și ghetetele erau negre.

– Credeam că sare în ochi. Am venit costumată în persoană care a abandonat studiile de drept și la douăzeci și șapte de ani locuiește încă împreună cu părinții.

A rostit gluma înainte s-o poată face altcineva.

Luke a șuierat:

– Cel mai înspăimântător costum de pe-aici.

Sophia i-a dat un ghiont.

Ceva s-a zvârcolit în măruntaiele lui Jet, a făcut-o să-și simtă obrajii arzând.

– Nici tu nu ești costumat, i-a amintit fratelui.

Luke și-a dres glasul.

– Nu, fiin'că sunt aici reprezentând familia, Mason Construction. ăsta-i bălciul organizat de noi, e important să am un aer profesional și abordabil.

– Cu părul ăsta? a răs Jet, care încă simțea usturime. Poate că s-ar simți mai bine dacă l-ar trage și pe Luke în jos cu ea. Un pic de tot. Firma nu-i a ta încă, Luke.

Un mușchi a zvâcnit pe maxilarul lui.

– Anul viitor.

Sophia l-a strâns de braț pe Luke, în vreme ce un zâmbet cu buze roșii i se lățea pe față. *Anul viitor*, când tata se retrăgea. Nu, scuze, *dacă*. Deja fusese de trei ori „pe cale să se retragă“. Nu aveau voie să vorbească despre asta și Jet știa; i-a oferit un rânjet gol, cu prea mulți dinți.

– Primul Halloween al lui Cameron, a zis Sophia repede, trecând la ceva despre care *aveau voie* să vorbească. Bebelușul său. De fapt, singurul lucru despre care voia întotdeauna să vorbească. E un dovlecel.

L-a săltat pe șold.

– Ei, căcat, zău? a zis Jet. Credeam că-i o tărtăcuță.

– Jet!

Sophia s-a întors spre ea.

– N-ai putea, te rog, să nu vorbești urât în fața copiilașului?

– Futu-i, scuze.

Jet și-a trântit palmele peste gură.

– Serios?

– Mi-a scăpat.

Nu-i scăpase.

- Încă mai scrii la... ce era? a întreat Sophia. Scenariul ăla?

Jet și-a târșăit picioarele, înfigându-și botul ghetei într-o frunză căzută. Nu voia să vorbească despre asta, dar Sophia și Luke o priveau țintă și n-avea încotro.

-Nu, nu mai fac asta.

Luke și-a îndesat mâinile în buzunarele din față. Iar începe.

-Ai renunțat deja? a zis, și era limpede că se bucură s-o spună. Țsta trebuie să fie un nou record.

-De fapt, lucrez la altceva. Jet și-a păstrat vocea calmă, zidurile înălțate, dinții încleștați. O idee nouă.

-Nu-i aplicația aia despre plimbarea câinilor, nu? a zis el.

Senzația aceea de usturime a fost și mai tare, învolburându-i-se în măruntaie. Jet și-a înăsprit privirea, o întrebare nerostită.

-Mi-a spus tata.

-Ei bine, a zis ea ca și cum nu s-ar fi sinchisit. Mi-aș dori să nu mai tot vorbiți despre mine.

-Păi, a răspuns el, mi-aș dori să nu fim nevoiți s-o facem.

-Du-te dracului, Luke.

-Jet!

-Copilul încă nu vorbește, Sophia.

-Asta-i diferența între noi doi, a zis Luke. Când am un obiectiv, chiar îl aduc la îndeplinire.

Jet a râs. Un sunet întunecat, răgușit, care nu se potrivea cu fața ei, zicea lumea. Râsul unei bătrâne, ca și cum ar fi fumat un pachet de țigări pe zi, când ea nu fumase niciodată vreo țigară.

-Am tot timpul din lume, a zis ea, lucru pe care și-l spunea singură în fiecare luni dimineață, când părinții săi mergeau la serviciu, iar ea, nu.

Repetă cuvintele până rămân acolo. Oricum, n-ar trebui să-l lase pe Luke s-o scoată din sărite.

-Și cred că uiți că am câștigat acel concurs de ortografie pe regiune când n-aveam decât zece ani.

Luke a lăsat capul în jos.

-Îmi amintesc.

Sigur că-și amintea, pentru că n-a fost singurul lucru care s-a întâmplat în ziua aceea.

-Ei bine, a zis Sophia, fără să știe de amintirea întunecată pe care o călca în picioare cu vocea ei cântată. Plecăm. Țsta micu' devine morocănos.

-O, Luke, n-ai avut azi destule proteine?

La naiba, el nici măcar nu asculta, își întindea gâtul să se uite peste capetele vrăjitoarelor și supereroilor spre standul de care se ocupau părinții lor.

-Acum trebuie să mă duc să-l salvez pe tata, a zis, fără să-și ia rămas-bun.

-Drăguțul de director financiar, a mormăit Jet.

El a auzit și s-a întors, cu un fulger în ochi.

-Cel puțin eu sunt director financiar, nu director de rahat.

-Nici măcar nu rimează.

-Jet!

-Luke a vorbit urât, nu eu!

Cameron s-a agitat și Sophia a oftat, urmărindu-l pe Luke cu privirea prin mulțime.

-Tare aș vrea să nu vă mai luați în coarne, a zis.

Jet a clătinat din cap.

-Asta n-a fost luat în coarne. Doar o discuție normală. N-ai cum să știi.

- E foarte stresat.

- E Luke, a zis Jet, întotdeauna e stresat. Și pariez că și-a găsit timp de cel puțin două ori săptămâna asta ca să joace golf cu Jack Finney și David Dale. *Stresat*. Amintește-ți că l-am cunoscut prima. Și pe tine te-am cunoscut prima.

Pentru că asta era chestia reală, acel lucru rece, cu ghimpi, dintre Jet și Sophia. Pleci la facultate și cea mai bună prietenă a ta, care nu te-a mai sunat și nu ți-a mai răspuns la telefon - și nu i-a mai păsat de tine -, a pus ochii pe fratele tău. Orice ca să fie în cercul familiei Mason. Jet nu mai știa cum să vorbească cu ea și n-ar fi spus asta niciodată, dar bebelușul era plictisitor la culme.

- Ei bine, o să...

Nu și-a terminat vorba, n-avea cu adevărat nevoie s-o facă; Sophia părea tare ușurată când Jet a lăsat-o în urmă, dispărând în mulțimea care se rărea.

Acum lumea începea să plece, vârcolaci și ucigași în serie o înghionteau. Un costum uriaș de pisică venea spre ea, din umerii cu blană albă și portocalie se ițea un cap omenesc nepotrivit, iar capul de pisică era îndesat sub braț. Jet a recunoscut partea omenească: capul chel și pielea de un cafeniu-închis, ochii măriți de ochelari rotunzi. Era Gerry Clay. Era în consiliul municipal împreună cu mama. De fapt, Gerry era președinte și mama vicepreședintă, și când au fost alegerile mama a zis că n-o deranjează asta, dar mama nu se pricepea să mintă.

Gerry-pisică mergea între doi polițiști. Nu costume, uniforme adevărate. Cu insigne pe piept și pistoale la centură. Lou Jankowski, șeful destul de nou al poliției,

și Jack Finney, care locuia dintotdeauna peste drum de familia Mason.

- Bună, Jet.

Jack i-a zâmbit ca de obicei; era înalt, cu umeri lați; firele cărunte de pe cap se continuau cu tuleiele bărbii nerase. Când erau adolescente, Sophia îi zicea „vulpe argintie“, cu toate că partea argintie era destul de nouă.

- Salut, domnule Finney.

Ar fi trebuit să-i zică „sergent“ sau așa ceva, dar nu reușise niciodată. Cel puțin „domnule Finney“ era o îmbunătățire a lui *tata lu' Billy*, și Jet îi zisese așa în cea mai mare parte a vieții sale.

- Billy te căuta, a zis el, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Hei, în seara asta Jet era domnișoara Al Dracului De Căutată.

- Scuze, Lou, a adăugat Jack. Ea este Jet. Fata lui Scott și a lui Dianne. Nu știu dacă v-ați cunoscut.

- Nu știu dacă ne-am cunoscut, a zis Lou.

Fața lui arăta răutăcioasă, privirea era dură, însă vocea nu se potrivea, era prea blândă. Păr cenușiu-gălbui, aproape ca muștarul, și obraji rumeni cum e ketchupul. Era clar că omul n-auzise în viața lui de retinol.

- A fost o plăcere să lucrez cu mama ta, și cu Gerry, desigur. O, aceea e nevastă-mea, sperietoarea de ciori care îmi face semn cu mâna. Scuzați-mă un moment.

- O plăcere? a zis Jet, uitându-se după șef. Trebuie să fi nimerit altă Dianne Mason.

- Ha! Gerry mai degrabă a strigat decât a râs. Ești hazlie.

Jet știa deja că e hazlie. Uneori asta era tot ce avea.

- Ce crezi despre noul tău șef, Jack? a întrebat jumătatea de mătă, jumătatea de Gerry, cu atenția

concentrată pe șeful care se îndepărta. Să nu spui nimănui că am zis asta, Jack, dar ar fi trebuit să fii tu. Ar fi avut mult mai multă logică să avem un șef al poliției care trăiește aici de zeci de ani, nu unul venit din afară, care nu cunoaște pe nimeni. Sigur că am votat pentru tine. Nu știu de ce ceilalți din consiliu... căcat, să nu spui nimănui că am zis asta. Dar... ar fi trebuit să fii tu.

Umerii lui Jack s-au pleoștit. Și-a ferit privirea, stingerit, căutând probabil altceva la care să se uite, și a găsit motivul perfect de abatere a atenției în standul din spatele lor, unde părinții lui Jet vindeau pungii cu bombonici galbene, strângând bani pentru departamentul de spații verzi al orașului. Totul, sponsorizat de firma prietenoasă locală de construcții, desigur. Cei care construiau vile lângă acele spații verzi.

Jack a tușit, întorcându-se spre ei.

- Sunt sigur că ați ales omul potrivit pentru acel post.

Cum se pomenise Jet în altă conversație la care nu voia să participe?

- Grozav, a zis, încercând să împrăștie încordarea. Dacă vrei să arestezi pe cineva ca să te înveselești, domnule Finney, îl propun pe frate-meu. Cred că știm amândoi că o merită.

Jack n-a zâmbit; era clar că e încă pierdut în ceea ce spusese Gerry.

- Ah, a intervenit Gerry, ăla-i fiul meu, Owen, cel care face fotografiile. Începe curând un curs de fotografie. Hai să facem o poză, Jack.

Gerry și-a încolăcit un braț gros de pisică pe după brațul lui Jack și l-a târât de acolo pe bietul om.

- Bună, Jet.

Fir-ar al dracului, nu putea să aibă nici o clipă de liniște?

- Billy Finney. S-a întors spre el, cu cel mai fals zâmbet. M-ai găsit. Slavă Domnului, pentru că n-am vorbit aproape cu nimeni în seara asta.

- Zău? a zis el.

- Zău. Sunt sătulă până peste cap de oameni.

- Eu sunt „oameni”?

- Cu siguranță arăți ca un om.

Unul înalt, cu bucle castaniu-închis, care îi atingeau ochii de un albastru pal, depărtați. O gură care era întotdeauna deschisă și întotdeauna un pic strâmbă, chiar și când nu zâmbea. Și-a înălțat sprâncenele spre ea. Jet cunoștea acea expresie; Billy nu se schimbase prea mult de când avea zece ani.

- Ce-i? a întrebat Jet.

- Tocmai am vorbit cu mama ta și m-a întrebat cum mă cheamă.

Jet a furnăit.

- Am crescut la propriu în casa de alături, mi-am petrecut mai mult timp acasă la voi decât la mine. Billy s-a chircit, cumva, deși era mult mai înalt decât Jet. Glumea, așa-i? N-a uitat cine sunt?

Bietul, drăguțul de Billy!

- N-o lua personal. Jet l-a bătut pe braț. Eu n-o fac niciodată.

Ceea ce era, poate, cea mai mare minciună pe care o rostise în seara aceea.

- De aceea voiai să dai de mine... scuză-mă, mai zi-mi o dată: cum te cheamă?

- Încă nu-s gata să glumesc pe tema asta. Billy s-a încruntat. De fapt, voiam să te întreb dacă vrei să vii la bar marți. Facem încă o seară de muzică live. De fapt, e vorba de mine, eu sunt cel care cântă; cred... cred